

בדרכו הבודדת, כשגיבוריו הם כמותו — אנשי-שוליים המתקשים להשלים עם החבר רה סביבם. הפעם הוא עוקב אחרי אשה שמאסה בבורגנות הבטוחה והמשעממת הנכפית עליה, ומעדיפה את הערעור, הי אכזבה, הכאב, אבל גם את ההתלהבות שבמערכת-יחסים עם פירחה רחוב שאינו ניתן לריסון.

עגלגל והמגוחך. שק של גיזות הוצג כבר פעם בישראל, במסגרת שבוע של קולנוע צרפתי, וקצת מזורז לחשוב שאף פעם לא הופץ בישראל. כי סיפור הסרט הוא בעל אופי יהודי מובהק: מעלליהם של שני אחים הנמלטים ממאריס הכבושה אל דרום צרפת, שם שהים הוריהם, ואחר כך מצליחים לעבור את המלחמה בשלום, למרות כל התלאות. הסרט מבוסס על רבי מכר של אחד משני האחים, ז'וזף ז'וסף, ואם כי הוא הפחות אופייני לצורת-העבודה של הבימאי ז'אק דואיון, הוא היה המצליח שבין סרטי בצרפת.

ולבסוף, לחסידי התרבות הצרפתית הי קלאסית: גירסה מוסרטת חדשה למחזה של מולייר תעלולי סקאפן. הבימאי הוא שחקן שעובר מזמן לזמן אל מאחרי המצלמה, רוג'ה קוביניו. בתפקיד הראשי מופיע מי

צריך לראות

פענויים

חווה השרטט (מוסיאון, תל-אביב) — יש סרטים שאפשר לראותם בנשימה אחת, ורצוי שלא לראותם פעמיים — או משום שזו חוויה חד-פעמית מסעירה, והפעם השנייה תקחה את הטעם; או משום שהפעם השנייה תגלה את החורים והגומגומים שלא היה די זמן להבחין בהם בפעם הראשונה. במיקרה של חווה השרטט צריך לראות את הסרט פעמיים, ובהחלט מומלץ לעשות כן. הסיבות לא פשוטות, וקשה למנות את כולן. סרט אנגלי זה של הבימאי פיטר גרינוויץ עשוי כמו עוגת נפוליאון: רבדים-רבדים של בצק עם שיכבת קרם באמצע — נסה לנגוס בה לכל גובהה בנשימה אחת — והנה הקרם גולש החוצה ואתה עלול לאבדו.

אם באמת תרצה להנות מעוגה קולנועית זו בפה מלא, לך בפעם הראשונה כדי לעקוב אחרי הסיפור. הוא מתחיל כבדיחה תקופתית על הבורגנות האנגלית ומסתיים כמותחן, כשמתברר שבעל-החווה נעלם, בעת שרעייתו העבירה שרטט שיעתיק מראה האחוזה תמורת שכר הולם של צורר מצלצלין וחסדיה של הגברת. בתוך כך אפשר להתפעל מצורת המישחק, מצורת התפאורה והתלבשות, מן הדיאלוג והמצלמה — בקיצור להנות מסאטירה מות-הנית תפורה היטב.

בפעם השנייה אפשר להתחיל לעבוד: לעקוב אחרי עבודת השרטט ולראות כיצד מבטאת דמותו של אנתוני

אנתוני היג'נס: עוגת נפוליאון

היג'נס את פניה של האמנות, לעומת תכונותיהם של המבצעים-המעתיקים. את משמעותה של האמנות בעיני המזמינים, הקונים, והמעריכים. את יחסה של החברה אל האמן ואת יחסו של הפועל אל מעבדו ולחופץ. דרך דמותה של ג'נט זוסמן אפשר להבחין בעובדה הנצחית, שבעל-הדעה הוא בעל-המאה, וכי האצולה מתקמט בדרך-קבע באלה המנסים לערער את מעמדה או לערער על אמות-המוסר שלה. אפשר לראות בכך פארסה חברתית על התנוונות המוחלטת של הממלכה הבריטית המאוחדת.

ז'ראר רמאדייה ואיזאבל הופר זלו — מודים פיאלה

שהיה במשך שנים שחקן-מישנה ונושאי כלים של כל מיני כוכבים, מישל גאלאברי. מי שחזה פעם בלואי דהפינס הרודה כי שוטרי סן-טרופה, וזכר בודדאי את סגנו העגלגל והמגוחך — זה גאלאברי, שהתגלה בשנים האחרונות כשחקן בעל כיי שורים בלתי-רגילים. ולא רק כמצחיקן. הוא הופיע כבר בכמה גירסות חדשות של מחזות מולייר, לקולנוע ולטלוויזיה, ולדעת מבקרים רבים — זו אחד המוצלחות שבהן.

להתאהב

ברובוט-נקבה

בלייד ראנר (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — אין ספק שיש בסרט הזה חומר רב למחשבה. לא פחות ברור הוא, שחומר זה הועלה כבר פעמים רבות בעבר, בצורות שונות. הבימאי רידלי סקוט לא התבייש כלל להכריז, ברורות, שכוונתו היתה בעיקר לבדו.

העלילה עצמה מזכירה סיפור בלשי משנות השלושים, שהועבר במיומנות מרובה למאה ה-21. הגיבור הוא צייד פושעים בשכר, שעיף ממלאכתו אבל חייב להמשיך בה.

אפשר, כמובן, להשליך מסיפור זה אל המאבק הנצחי של האדם בבוראו, במוות ובבני-מינו. אפשר גם להרחיק בעתיד, שבו האדם מכין לעצמו את חורבנו, ובמצב שבו המכונה תחיה אולי אנושית יותר מבני-האדם. אפשר אבל אין מרבית לעסוק בכך בסירטו של רידלי סקוט, המתרכז בשני כיוונים: עלילת-המתח, שבה מנסה הארי סון פורד, הצייד, ללכוד את הרובוטים העבריינים, תוך סיכור-נפש שאינו מבייש אמילו את גיבור שודדי התיבה האבודה. הכיוון השני: העיצוב והאפקטים המיוחדים של המאה ה-21 — פאר היצירה של גדולי הסטנאים בחוליות, החל בדאגלס טראמבול (שעשה מלאכה דומה באודיסיאה בחלל) ועד לצלם דייוויד דווייר. מן הבחינה הזאת, הסרט מרתק בתחזית העתידית שלו, ובו כרך מחניק של טלאים על גבי טלאים, סימטות שבהם חומה המון אדם, ובנפרד — מיבני-ענק בצורת פירמידות. אין ספק שזה החלק

האריסון פורד: אפשר להבין לליבו

המרשים ביותר של הסרט, המאמיל לעיתים קרובות על מרכיביו האחרים. סקוט ממשיך בחיזוי עתיד חשוך לאנושות (גם הנוסע השמיני היה סרט חשוך מאוד). עלילתו מתרחשת רק באור מלאכותי, והטבע עצמו אינו מופיע אלא בצילום האחרון. וגם אם עיקר מעייניו נתונים להרפתקה ולרקע, לפחות בפרט אחד הוא מצליח: כשהאריסון פורד מתאהב ברובוט מן המודל המשוכלל ביותר, אפשר בהחלט להבין לליבו.

איזו לאקוניה

זוהרת!

שישה שבועות (סחף, תל-אביב, ארצות-הברית) — התסריט של דייוויד זלצר מספק לסרט זה את סוג הכאב, הרומנטיקה והצביטה הסינטיטית, שהם הסמל המיסחרי של הוליווד מזה שנים רבות. הכל חלק, יפה, צינעוני ומדושן עונג. בסרטים כאלה — פשוט תענוג לחזיל דימעה.

מעשה בפוליטיקאי אמיץ שכובש לב ילדה גאונית. היא מחליטה לעזור לפוליטיקאי במסע-הבחירות שלו, מגייסת לכך את אמה, שהיא מיליונרית ידועה. האם אינה יכולה לסרב לבקשת הבת, כי זו סובלת מסרטן הדם, ונותר לה רק זמן קצר לחיות.

אין צורך לפרט כיצד מסתיים רומן זה. די לומר שהמחלה שבחברה עבור הבת תוכננה בקפידה, כדי שהיא תוכל לתפקד כיצור בריא לכל דבר עד לרגע האחרון שלה. כך אין מטרידים את הצופה בכל מיני מחזות של סבל, וכל מה שהוא מתבקש לעשות, הוא להיאנח עמוקות ברגע הגורלי. כמובן, התסריט של דואג להקנות לה תכונות מפליגות, כמו וירטואוזיות בריקוד, לשון חלקה ושנונה,

מור וקתרין היילי: דמעות גליצרין

חיצוניות סימפאטית. אם להוסיף על כך שאמה היא מרי טיילור-מור (מאנשים פשוטים) והפוליטיקאי המצודד הוא דדלי מור (מ10 ומארתור) — הרי המירשם מושלם.

תל-אביב: חווה השרטט, סערה, אייטי — חבר מכובד אחר, לילה של יום מפרך, הגיליה של סן-לורנצו, לבבות בודדים, פישוטה, ירושלים: הגיליה של סן-לורנצו, ספר הגיזות, חיפה: זיכרונות, קבארט, אייטי — חבר מכובד אחר, חקף עם הרוח.

תל-אביב **הגיליה של סן-לורנצו** (לב) 2, איטליה: האחים סאוויאני מספרים אגדה על תושבי הכפר סאן-מיניאטו ש-בחרו לברוח מפחדם ולא ליטול בני הנאצי צים, בימי מלחמת העולם השנייה. שפה קולנועית מרשימה, צילום ומוסיקה מעורלים וגושא שעדיין אקטואלי: האם אימת הפאשיסטים עשויה לחזור על עצמה? (הסרט מוצג גם בקולנוע רון בירושלים).